

Bijlage – Literatuur, Identiteit, Groep 7-8

Opdracht 2; DAGBOEKFRAGMENT 5

Bespreek in je groepje:

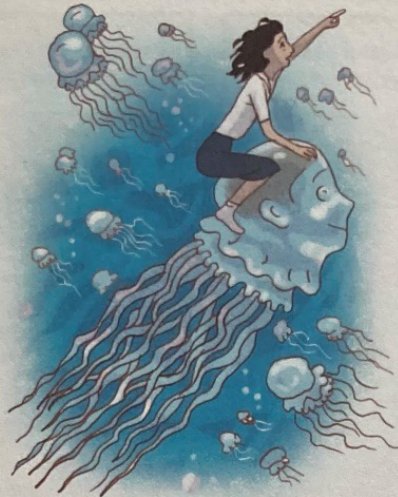
- Versterken de illustraties en tekst elkaar? Of vorm je liever een eigen beeld in je hoofd?
- Waaruit blijkt dat Anne in een bijzondere situatie zit? Of: kun je uit de fragmenten opmaken dat Anne in een bijzondere situatie zit?
- Welke emoties passen goed bij iemand van haar leeftijd? Herkennen jullie ze misschien?

DENK ERAAN, ANNE, PETER
HEEFT GEEN STERK KARAKTER.

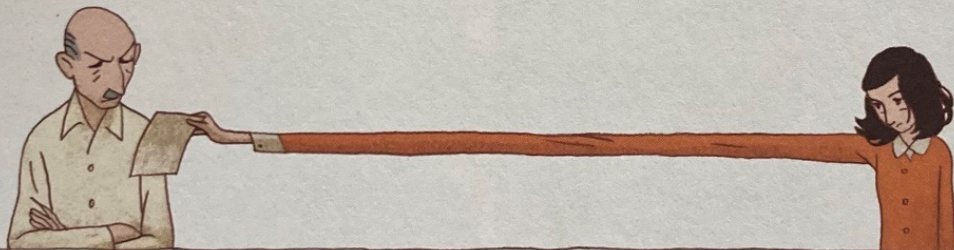
HIJ IS MAKKELIJK NAAR DE
GOEDE KANT TE BEÏNVLOEDEN...

MAAR OOK NAAR DE SLECHTE
KANT.

Vader is ontevreden over mij. Hij dacht dat ik na ons gesprek van zondag vanzelf niet meer elke avond naar boven zou gaan. Hij wil die 'Knutscherei' niet hebben. Dat woord kon ik niet horen. Het was al naar genoeg om erover te spreken. Waarom moet hij mij nu ook nog zo naar maken! Ik zal vandaag met hem spreken. Margot heeft me goede raad gegeven. Ziehier wat ik zo ongeveer wil zeggen: 'Ik geloof, vader, dat je een verklaring van mij verwacht. Ik zal je die geven. Je bent teleurgesteld in mij, je had meer terughouding van mij verwacht. Je wilt zeker dat ik net zo ben als een veertienjarige behoort te zijn. Daar vergis je je in!

Sinds we hier zijn, vanaf juli 1942 tot een paar weken geleden, had ik het heus niet makkelijk. Als je eens wist wat ik 's avonds niet al gehuild heb. Hoe wanhopig en ongelukkig ik was en hoe eenzaam ik me voelde. Dan zou je wel kunnen begrijpen dat ik naar boven wil! Ik heb het niet van de ene op de andere dag klaargespeeld dat ik zover gekomen ben, dat ik helemaal zonder moeder en zonder steun van wie dan ook kan leven. Ik weet dat ik een mens alleen ben en ik voel me niet voor een cent verantwoordelijk tegenover jullie. Ik heb je dit alleen verteld omdat ik dacht dat je me anders te stiekem vond. Maar voor mijn daden heb ik alleen verantwoording tegenover mezelf af te leggen.

Toen ik moeilijkheden had, hebben jullie - en ook jij - je ogen dichtgedaan en je oren dichtgestopt. Je hebt me niet geholpen, integendeel. Niets dan waarschuwingen heb ik gekregen dat ik niet zo luidruchtig moest zijn. Ik was luidruchtig, alleen om niet aldoor verdrietig te zijn. En nu ik erbovenop ben, nu ik weet dat ik uitgevochten ben, nu wil ik ook zelf mijn weg verdergaan, de weg die ik goed vind. Je kunt en mag me niet als veertien beschouwen; ik ben door alle narigheid ouder geworden. Ik zal geen spijt van m'n daden hebben. Ik zal handelen zoals ik denk dat ik dat kan doen!

Je Anne M. Frank